

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2023 r.
sprawy **D. K.**,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy
z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie,
z dnia 24 marca 2022 r., sygn. akt II AKa 39/21
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego
w Tarnobrzegu,
z dnia 19 stycznia 2021 r., sygn. akt II K 30/20

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. z Kancelarii Adwokackiej w T. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić D. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu wyrokiem z dnia 19 stycznia 2021 r., sygn. akt II K 30/20, uznał oskarżonego D. K. za winnego popełnienia dziewięciu

przestępstw, wszystkich kwalifikowanych z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.), które zostały szczegółowo opisane w wyroku. Wymierzone za poszczególne przestępstwa kary pozbawienia wolności Sąd I instancji połączył i na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. K. karę łączną 8 lat pozbawienia wolności.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu wniósł obrońca oskarżonego D. K., zaskarżając go w całości, zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Stawiając powyższe zarzuty, które szczegółowo zostały opisane w apelacji, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie D. K. od popełnienia zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 24 marca 2022 r., sygn. akt II AKa 39/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego Damiana Korycińskiego, zaskarżając go w całości, zarzucając:

„rażące naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na braku wyczerpującego rozważenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wszystkich zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, co powoduje, że kontrola instancyjna została dokonana w sposób powierzchowny i odbiegający od wymogów rzetelnej oceny, akceptującej bezkrytycznie wyrok Sądu I instancji, w szczególności brak wyczerpującego uzasadnienia w zakresie nieuwzględnienia zarzutów dotyczących oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji sprzecznej z wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniami świadków oraz innym pozaosobowym materiałem dowodowym wskazującym m.in., że:

- skazany D. K. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu z pkt I wyroku, bowiem nie był w posiadaniu substancji psychotropowych, a zatem nie mógł ich udzielić innym nieustalonym osobom, a dodatkowo wskazana korzyść

majątkowa pochodząca z popełnienia przestępstwa została wyliczona na podstawie zsumowania przelewów dokonanych przez K. T. (który miał dokonać zarzucanych czynów wspólnie ze skazanym D. K.) na rzecz D. K. , podczas gdy kwoty te stanowiły zwrot pożyczek oraz zwrot kosztów wynajmowania mieszkania i nie stanowiły one korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa,

- ilość substancji psychotropowych w postaci 3-chlorometkatynon (3-CMC) – zgodnie z pkt I wyroku – 320 g została ustalona całkowicie dowolnie, jedynie na podstawie zeznań K. T. (dowód z pomówienia), który dodatkowo zeznawał o innych ilościach substancji psychotropowych udzielonych rzekomo wspólnie i w porozumieniu z D. K.,

- K. T. (którego materiały zostały wyłączone do odrębnego postępowania) posiadał, a następnie udzielał innym osobom substancji psychotropowych, zaś przerzucanie współodpowiedzialności za popełnione czyny na D. K. stanowiło jedynie przyjętą przez niego taktykę procesową, która konsekwentnie zmierzała do umniejszenia swojej roli i przypisania całej odpowiedzialności za zarzucane czyny D. K. , czemu Sądy I i II instancji całkowicie dały wiarę, pomimo że w zeznaniach K. T. pojawiało się wiele nieścisłości i niejasności, a z uwagi na fakt, że jego zeznania są dowodami z pomówienia i nie stanowią pełnowartościowego dowodu, ocena ich wiarygodności, co wymagało szczególnej ostrożności, w analizowanej sprawie winna skutkować uniewinnieniem D. K. od stawianych mu zarzutów,

- fakt znalezienia w zajmowanym przez D. K. mieszkaniu w M. substancji psychotropowych o wadze 13 632,2 gramów oraz w mieszkaniu w W. (które wynajmował od niego K. T.) substancji psychotropowych o wadze 3 252 gramów nie dowodzi w sposób niebudzący wątpliwości, że substancje te były w posiadaniu D. K., bowiem w inkryminowanym czasie K. T. przebywał w mieszkaniu skazanego w M. i to on posiadał substancje psychotropowe, a dodatkowo dom w W., był zajmowany jedynie przez K. T., przez co nieuprawniona była ocena, że znajdowały się one w posiadaniu D. K. ,

- fakt, że skazany D. K. jednokrotnie przebywał w Holandii nie dowodzi tego, że dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznych ilości substancji

psychotropowych, bowiem okoliczność ta została ustalona jedynie na podstawie zeznań K. T. , który informację o rzekomym nabywaniu przez skazanego substancji psychotropowych z Holandii posiadał jedynie «ze słyszenia», a zatem informacje te nie były w żaden sposób zweryfikowane przez organy ścigania, a dodatkowo świadek P. K. (która była ze skazanym w Holandii) zaprzeczyła, aby w trakcie tego wyjazdu DD. K. i nabywał, a następnie przywoził jakiekolwiek narkotyki,

- świadek M. K. w trakcie przesłuchania na rozprawie zeznał, że kupił od oskarżonego narkotyki dwa razy, a dodatkowo nie potrafił wskazać, kiedy i jakie środki dokładnie zakupił. Z relacji tego świadka wynikało także, że kupował narkotyki od oskarżonego, jak i K. T., a zatem brak było podstaw do uznania D. K. za winnego czynów opisanych w pkt V-VII wyroku, bowiem nie ustalono w sposób niebudzący wątpliwości, że to właśnie D. K. udzielił M. K. narkotyków bądź innych nielegalnych środków,

- skazanemu przypisano odpowiedzialność za czyn opisany w pkt VIII wyroku jedynie na podstawie zeznań świadka P. K., z których wynikało, że substancje psychotropowe miały być zostawione przez D. K. w ustalonym miejscu, podczas gdy świadek ten nie widział, kto zostawił te środki oraz kto zabrał środki pieniężne za nabycie tych substancji. Dodatkowo w inkryminowanym czasie skazany D. K. przebywał w Z. i fizycznie nie miał możliwości ani przekazania substancji psychotropowych w miejsce wskazane przez świadka P. K. (który zresztą zmieniał swoją relację co do miejsca pozostawienia tych środków), ani odebrania środków pieniężnych za substancje psychotropowe,

- skazanemu przypisano odpowiedzialność za czyn opisany w pkt IX wyroku jedynie na podstawie zeznań świadka M. G., podczas gdy zeznania tego świadka nie zostały poparte żadnymi dowodami świadczącymi o winie skazanego”.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 24 marca 2022 r., sygn. akt II AKa 39/21, oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k. jako bezzasadna w stopniu oczywistym.

Obrońca skazanego D. K. zarzucił Sądowi odwoławczemu naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., które miało w jego przekonaniu wynikać z niedostatecznej analizy zarzutów podniesionych w apelacji oraz braku rzetelnego przeprowadzenia kontroli instancyjnej. W tym kontekście istotne jest wskazanie, że zgodnie z ugruntowanym, wieloletnim orzecznictwem Sądu Najwyższego o naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (w ogóle się do nich nie odniesie), zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnosząca się do określonego zarzutu lub wniosku apelacji, albo też argumentacja ta wprawdzie jest ale jest ogólnikowa, schematyczna i nie ustosunkowująca się *in concreto* do istoty zarzutów (zob. np. postanowienie SN z dnia 5 października 2022 r., sygn. akt IV KK 341/22).

Należy stwierdzić, że Sąd odwoławczy uczynił zadość określonemu w art. 433 § 2 k.p.k. obowiązkowi rozważenia wszystkich zarzutów apelacyjnych (pkt 3.1 uzasadnienia). Prawidłowo Sąd II instancji dostrzegł, że zarzuty obrały prawa procesowe oraz błędy w ustaleniach faktycznych dotyczą *de facto* oceny dowodów przeprowadzanych w sprawie, w szczególności zeznań świadków: K. T., P. P., P. K. oraz P. K.. Oceniając zarzuty Sąd odwoławczy bardzo szczegółowo odniósł się do wszystkich argumentów podniesionych w apelacji skarżącego. Należy ponadto stwierdzić, że uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego – wbrew twierdzeniom obrońcy – spełniało wymogi określone w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd II instancji samodzielnie przeprowadził wnikliwą analizę zeznań świadków, pomimo że ze względu na utrzymanie w mocy wyroku Sądu I instancji oraz treść zarzutów apelacyjnych nie był do tego zobowiązany (por. np. wyrok SN z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt IV KK 60/20).

Sąd odwoławczy przyjął w sposób uprawniony, że zeznania świadka K. T. należy uznać za wiarygodne w ramach swobodnej oceny dowodów. Sąd miał

podstawy, by twierdzić, że korespondują one z zeznaniami M. K., P. P. oraz P. K.. Konieczne jest przy tym wskazanie, że wyrokiem z dnia 14 lipca 2020 r., sygn. akt II K 15/20, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uznał K. T. za winnego popełnienia przestępstw z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 u.p.n. oraz art. 62b ust. 1 u.p.n. Z kolei wyrokiem z dnia 16 marca 2020 r., sygn. akt II K 8/20 Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uznał M. K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 62b ust. 1 u.p.n., a P. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 3 u.p.n. Sąd odwoławczy oceniając wyjaśnienia oraz zeznania dokonane w przedmiotowym postępowaniu, a także zestawiając je z wyjaśnieniami oskarżonych we wskazanych wyżej postępowaniach zasadnie uznał, że obciążają one skazanego D. K.. Ustalenia dokonane nie tylko w niniejszej sprawie, ale także w sprawie przeciwko K. T. pozwoliły przyjąć, że przestępstwa z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz art. 62 ust. 2 u.p.n. popełnił skazany D. K. oraz K. T. „wspólnie i w porozumieniu”. Ponadto Sąd odwoławczy zasadnie przyjął, że wyjaśnienia oraz zeznania K. T. potwierdzają również wyjaśnienia i zeznania M. K. oraz P. P.. Wszystkie zgromadzone dowody pozwalają przyjąć, że skazany D. K. dopuścił się przypisanych mu czynów.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że skarżący w kasacji nie starał się wykazać braku prawidłowej kontroli instancyjnej dokonanej przez Sąd odwoławczy, ale przedstawiał wielokrotnie argumenty zmierzające do podważenia ustaleń faktycznych w sprawie. Obrońca usiłował wykazać m.in. odmienny cel przekazywania przez skazanego D. K. środków finansowych, inną ilość substancji psychotropowych udzielanych przez skazanego (s. 7 kasacji), własność plecaka (s. 8 kasacji), własność środków psychotropowych oraz ich ukrycie (s. 9 kasacji). Skarżący wprost zakwestionował zatem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. Tego zaś nie mógł uczynić, bowiem Sąd Najwyższy nie jest w postępowaniu kasacyjnym sądem trzeciej instancji, a jego rolą jest ocena, czy w orzeczeniu Sądu odwoławczego wystąpiło jedno z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. lub inne rażące naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Istotą skutecznej kasacji jest wykazanie i uargumentowanie zaistnienia w sprawie rażącego naruszenia prawa (procesowego lub materialnego), które

dodatkowo miało istotny wpływ na treść końcowego rozstrzygnięcia. Nie stanowi wykazania uchybień Sądu odwoławczego oparcie się przez autora kasacji na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego (zob. postanowienia SN: z dnia 6 października 2022 r., sygn. akt V KK 355/22; z dnia 5 października 2022 r., sygn. akt IV KK 366/22). W świetle powyższego zarzuty kasacyjne obrońcy skazanego D. K. nie zasługiwały na uwzględnienie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.